

Mosoly a sötétben

Életében Kalkuttai Teréz Anya gyakran szerepelt az újságok címlapján. Halála után a hírek megritkultak, pedig az általa alapított szerzet, a Szeretet Misszionáriusai ugyanúgy folytatja a szegények legszegényebbjeinek szolgálatát szerte a Földön. Az igazi szenzáció az ő személye volt. Teréz anya szimbólummá nőtt. Benne egyszerre jelent meg a világ két véglete: az ember szenvedése és Isten gondviselése, az elhagyott emberek testi-lelki nyomorúsága és a Krisztus küldetésében járó szolgáló szeretet. Teréz Anya nem gyártott elméleteket, nem dolgozott ki globális stratégiát a nyomor enyhítésére — egyszerűen odalépett a Kalkutta utcáin heverő nincstelenekhez, a leprásokhoz, az Aids-betegekhez, hogy segítsen nekik. Testi bajukat megszüntetni nem tudta, de körülvette őket szeretetével. Tevékenysége bámulatos gyorsan növekvő szerzetének segítségével mára kiterjedt az egész világra.

Nővérei végzik az általa megkezdett munkát, ma már szinte észrevétlenül. Teréz anya mintha beleépült volna a művébe. Még váratlanul gyors boldoggá avatása sem keltett igazán feltűnést, hiszen a közvélemény — hívők és hitetlenek egyaránt — már életében szentként tisztelte: olyan rendkívüli személyiségnek, akin láthatóan átragyog egy magasabb erő sugárzása. Teréz Anya önmagát semmire se tartotta, csupán eszköznek tudta magát Isten kezében: Krisztus szeretetét akarta elvinni a szegényeknek.

Egy évvel ezelőtt mégis újra világszenzációvá lett Teréz Anya, mégpedig egy könyv hatására. Számos életrajzot írtak eddig róla. Ez a dokumentumkötet azonban legbenső világát tárja fel: saját legszemélyesebb vallomásait, gyóntatóihoz írt leveleit tartalmazza. Megrázó fölfedezés: aki oly magabiztosan, oly természetesen szólt Isten szeretetéről, az attól szenvedett, hogy Isten elhagyta őt. A művének elindítására ösztönző misztikus élmény alig egy évig tartott — attól kezdve szavaival és tetteivel tanúságot tett ugyan Isten szeretetéről, maga azonban az elhagyatottság gyötrelmében élt évtizedeken át. De e sötétben is rámosolyogott az emberekre és Arra, akinek hiányától annyira szenvedett.

Eddig Teréz Anya külső tevékenysége beszédes szimbólumként mutatta meg világunk egymásnak feszülő két végétét: az emberi szenvedést és Krisztusnak az emberek iránti szeretetét. Most feltárult belső világában azonban még megrázóbban mutatkozik meg evilág és túlvilág kettős pólusa, amely valamiképpen jelen van minden ember életében. Teréz Anya — hitének, istenszeretetének küzdelmeivel — immár kettős szimbólummá nőtt: Isten misztériumának keresésére indítja azokat, akik háborítatlanul élnek hitükben vagy hitetlenségükben, és bátorítja azokat, akik nyugtalanul keresik az élet értelmét, végső alapját. Aki eddig a szeretet csodája és bizonyossága volt, az most a hit csodája is lett.